MILAN POPADIĆ

BRZI REZOVI

Bio je vanredni poznavalac filma. Nije bio izbirljivo-uobraženi ljubitelj, šta-ti-ja-znam, Godara, Pazolinija, film-noara... već je vrednost umeo da pronađe i kod holivudskih/bolivudskih produkcija čiji je značaj obično potcenjen.

Slično svetim ljudima koji su na pitanja umeli da odgovaraju citatima iz Talmuda, Biblije ili Kurana, on je u razgovoru gotovo uvek koristio filmske replike.

Ljudi sa kojima se viđao divili su se njegovom "enciklopedijskom" znanju o filmu, a neki - uniformisani u crne rolke i somotske, takođe crne, sakoe - su mu nudili da piše za časopise sa kojima su oni sarađivali. On je po pravilu odbijao te ponude tvrdeći da film za njega ima drugačiju "vrednost".

Može se reći da je on u bioskopu gledao dve predstave.

Jednu, onu na platnu, i drugu - gledaoce, pokušavajući da na njihovom izgledu uhvati onaj trenutak kada oni "utanjaju u filmski san" (njegov izraz), odnosno, kada padnu u hipnotičko stanje magije pokretnih slika.

Trenutak kada oči gledaoca postanu reflektori svetla s platna, uši - spirale niz koje se slivaju glasovi i zvuci, dakle, to je onaj trenutak ("momenat u kome se donja usna lagano opusti") kada počinje treća, njegova, predstava.

Za njega je film bio život, egzistencija, hleb nasušni.

Nije mu smetalo ni šuškanje kesa sa čipsom ili kokicama ili kloklotanje tečnosti. Taj nus soundtrack je njegovu predstavu činio još efikasnijom.

Gotovo po pravilu - kao nekakva posledica zanosa - u trenutku "utonuća" spopao bi ga napad kašlja i on bi izlazio nakratko iz sale da ne bi ometao susede-gledaoce.

Oni - očarani životom u ravni - ne bi ni primetili da je izašao. Kao što, uostalom, ne bi ni primetili da ih je, neposredno pre toga, odžepario.